

facebook <https://www.facebook.com/theDveP>

Blog 22: Waar zijn de spelregels

Terwijl Miranda hier lekker ligt te slapen, ik mn halve liter bier naar binnen klok, terwijl de zon overal schijnt behalve hier, terwijl we hier met zn tweetjes onze huwelijksreis onvergetelijk proberen maken, denk ik toch aan de monsters. Het zal wel een van de vele regels van het ouderschap zijn. Onderweg naar hier hadden we afgezworen over de monsters te praten, dat lukte (loekte) 2 minuten lang. Hoe het komt, geen idee. Waardoor, als sla je me dood. Waarom, zou het niet weten. Het gebeurt wel. Al zittende op een terras valt mn blik op een kind. Die vader meteen boos want welke gek loopt er nou met een blik rond op vakantie....en we dwalen af, ik zie dus een kind en het gedraagt, kleedt en beweegt als een losgeslagen bronstige eland. Hoewel we niet zouden denken aan onze monsters zeggen we toch; nooooouuu als dat er één van ons was dan....GELE KAART! Ohja, geen monsters. Hey kijk lief, vrachtwagentjes met namen, ja ze hebben Joep! GELE KAART! Godsamme...weet je wat, we gaan eten. Kindermenu's GEEL! Op naar Aachen. Wooooowww wat een grote speelgoedwinkel, GELE KAART!!! Drielandenpunt, hmmm met de monst.....GEEEEELL!!! Wanneer we in bed liggen, na het voor de 3247481e keer kijken van het filmpje van Rohan wordt het Miranda even teveel. Ze mist de monsters, ik wil wel geel geven maar dit is niet het moment. Ik troost haar en zeg haar dat het ook belangrijk is tijd samen te hebben, de waarheid is dat we de afgelopen maanden geen kindloos dagje hebben gehad. Tijd samen is belangrijk en zwaar onderschat. Wij zijn de basis van de monsters, zij breiden het uit, later hopelijk. Maar als wij geen goed gevoel hebben, moe zijn, geen tijd voor elkaar, wat is dan de basis voor hun. Tijd samen is belangrijk en zondag zien we in ieder geval sir poop-a-lot weer. Miran snapt het, de tranen ebben weg en ze valt in slaap. Hoezeer ik er ook achter sta wat ik allemaal tegen haar zei, ik mis ze ook. Als de pest. Ik wilde mn telefoon de hele huwelijksreis uit laten staan, maar zoals je leest is dat niet het geval. Stel je voor dat mn monsters appen of bellen, GELE KAART! Ik kijk nog een keer of Rani mn spraak bericht al heeft afgeluisterd en dan ga ik echt slapen, GEEL! Niet afgeluisterd, ohja even foto's checken. Ah wat is Hira stoer GEEL!!! Kijk buurman en buurman GELE KAART! Aahh wat is Rama nog klein daar, GELE KAART.... ik laat het erbij, dit is hopeloos. Meteen schakelt mn adhd over naar spelletjes. Dit lijkt precies op een spel doen met de monsters. Je opent de doos, haalt het spul eruit, leest de regels, om vervolgens alles te doen om ze te

omzeilen. Enige verschil nu, nu winnen ze wel. Normaal niet, ook 'per ongeluk'.
Wil je winnen zal je je best moeten doen, ik laat niet gebeuren. Behalve nu.
Waarom? Ik heb niets verliezen. Het ergste wat er kan gebeuren met het spel
niet praten over monsters is dat ik aan ze denk. Dat mn hart daarvan groeit.
Dat mensen kunnen zien dat ik papa ben...lekker belangrijk, ik heb 6 gegoid dus
ik win.